

Capitolul 10

Apostolul continuă în acest capitol tratarea întrebării interesante. Dacă mulțimea poporului iudeu era expusă judecății și numai o rămășiță urma să fie binecuvântată împreună cu credincioșii dintre națiuni, era atunci în gândurile lui Dumnezeu o lepădare definitivă a lui Israel? A lepădat El pe poporul Său? Deoarece răspunsul detaliat la această întrebare este dat abia în capitolul următor, apostolul accentuează aici, așa cum a făcut la începutul capitolului 9, mai întâi poziția lui proprie față de acest popor. Căile severe ale lui Dumnezeu cu poporul Său nu i-au sufocat sentimentele față de frații lui, dimpotrivă, ele au făcut să se nască în inima lui o implorare fierbinte pentru trezirea lor, »rugăciune către Dumnezeu pentru izraeliți, ca să fie mântuiți.« Dragostea nu se lasă provocată la revoltă. Ea caută motive, ca să pună în cea mai plăcută lumină faptele celuilalt, și în privința aceasta acționează în concordanță cu Dumnezeu, care »toată ziua Și-a întins mâna spre un popor răzvrătit« (Isaia 65, 2).

»Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Izraeliți, este să fie mântuiți. Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere« (versetele 1-2). Deci nu necredința și răutatea au fost cauza stării lor triste, nu, *dragostea* recunoaște în faptele lor râvnă pentru Dumnezeu, dar care nu era unită cu priceperea. Și tocmai această râvnă a dublat simțămintele apostolului pentru ei și i-a aprofundat dragostea plină de grijă pentru ei. »Pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși, și nu s-au supus astfel neprihănirii, pe care o dă Dumnezeu« (versetul 3). Ce minunate sunt căile, pe care le găsește dragostea! Cât de gingașă este ea în toată credincioșia și tot adevărul.!

Dar apostolul merge aici un pas mai departe decât la sfârșitul capitolului anterior. Dacă acolo auzim, că Israel a căutat în zadar după neprihănire, aici ni se spune, că ei nu au cunoscut *neprihănirea lui Dumnezeu* și nu i s-au supus. În capitolele anterioare ne-am ocupat detaliat cu neprihănirea lui Dumnezeu, marea temă a scrisorii noastre, așa că aici vreau numai să repet: această neprihănire s-a descoperit și s-a dovedit în aceea, că Dumnezeu a înviat pe Hristos dintre cei morți, după ce El la cruce a fost făcut păcat și Dumnezeu a fost glorificat pe deplin cu privire la propria Sa persoană, cu privire la păcat și la relația omului păcătos cu El, și L-a încununat cu slavă și cu cinste și ne-a dat pe noi Lui, ca fruct al muncii sufletului Său. Ne amintim de cuvântul: »Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El« (2 Corinteni 5, 21).

Prin faptul că iudeii căutau să obțină o neprihănire *omenească* proprie, au dovedit că nu cunoșteau deloc neprihănirea lui Dumnezeu și nu s-au plecat înaintea Lui. Sprijinindu-se pe o religie proprie a firii pământești (a cărnii), pe privilegiile exterioare ca popor pământesc al lui Dumnezeu, și-au întemeiat speranțele pe meritele proprii și prin aceasta au respins singurul drum pe care Dumnezeu poate să fie drept și cu toate acestea Se poate descoperi păcătosului pierdut ca Dumnezeu care mântuiește și îndreptățește. Omului nebun, pătimaș după slavă, îi place să năzuiască după neprihănirea *proprie*, să se agațe de zdrențele confecționate de el însuși, în loc să primească haina neprihănirii *divine* oferită gratis de Dumnezeu și în felul acesta să se supună mulțumitor neprihănirii Sale.

»Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea« (versetul 4). Hristos a terminat odată pentru totdeauna cu Legea ca mijloc pentru a obține neprihănirea. *Celui care crede, credința* lui îi este socotită ca neprihănire. Până la venirea »Fiului« (Hristos), ca să introducă relația nouă cu Dumnezeu, bazată pe credința în El aducătoare de neprihănire, „pedagogul“ sau „îndrumătorul“ a avut rolul lui pentru toți aceia care au fost încredințați în grija lui (compară cu Galateni 3 și 4). Dar după ce Hristos a venit în locul Legii și cerințele lui Dumnezeu, ceea ce Legea Sa trebuia să aducă legitim asupra noastră, moartea și

condamnarea, le-a luat asupra Sa, a devenit »neprihănire, sfințire și răscumpărare« pentru toți cei care cred din inimă în El. Ce schimbare! Neprihănirea a luat locul Legii, »neprihănirea prin credința în Hristos«. Principiul responsabilității omului în carne față de Dumnezeu și-a găsit sfârșitul în moartea lui Hristos. Cu toate că Legea ca atare nu și-a pierdut valabilitatea, *nu poate* să-și piardă valabilitatea, nu mai putea să fie păstrată în continuare ca regulă și etalon al neprihănirii pentru om.

În mod natural, Legea nu știe nimic despre credință. Moise descrie în felul următor neprihănirea care este din Lege: »Omul care împlinește neprihănirea, pe care o dă Legea, va trăi prin ea« (versetul 5). Legea cunoaște numai un lucru; împlinirea poruncilor sale. Și este corect așa; căci »Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună« (capitolul 7 versetul 12). Orice om este obligat să țină poruncile Legii, și cine încalcă vreuna din ele, acela se face vinovat de încălcarea întregii Legi, și prin aceasta se face vinovat de moarte.

Cu totul altfel vorbește neprihănirea care este din credință! Prin faptul că apostolul se preocupă mai îndeaproape cu aceasta, el se referă la un loc din cartea Deuteronom, cu care și noi trebuie să ne ocupăm mai detaliat. În capitolele 28 și 29 ale acestei cărți, Moise face cunoscut poporului Israel, ce binecuvântări bogate vrea Dumnezeu să lase să vină peste ei, dacă ei vor asculta în totul de El, dar și ce judecăți serioase vor trebui să-i lovească, dacă nu vor lua seama să împlinească toate poruncile și rânduielile Lui. Istoria lui Israel ne este cunoscută. Poporul nu a ascultat de vocea Dumnezeului său, a pierdut țara din cauza neascultării și a fost împrăștiat printre popoarele pământului. În capitolul 30 Moise descrie profetic ce va face îndurarea lui Dumnezeu, când harul îi va conduce la pocăință și întoarcere la Dumnezeu. Împlinirea Legii nu este posibilă pentru Israel aflat într-o țară străină, dar din cauza aceasta nu s-au epuizat izvoarele de ajutor ale lui Dumnezeu. Când Israel se va întoarce cu toată inima și cu tot sufletul la Dumnezeu (versetul 10), el va avea parte de iertare și binecuvântare, nu pe baza *faptelor* lui, ci pe baza *credinței*. Pe atunci încă *ascunse* căile *harului* lui Dumnezeu (capitolul 29 versetul 29), »căci Domnul se va bucura din nou de *fericirea* ta«. »Porunca aceasta, pe care ți-o dau Eu astăzi, nu este mai presus de puterile tale, nici departe de tine. Nu este în cer, ca să zici: „Cine se va sui pentru noi în cer și să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim și s-o împlinim?“ Nu este nici dincolo de mare, ca să zici: „Cine va trece pentru noi dincolo de mare și să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim și s-o împlinim?“ Dimpotrivă, este foarte aproape de tine, în *gura* ta și în *inima* ta, ca s-o împlinești.« (Deuteronom 30, 11-14).

Oricât de departe ar fi Israel de Dumnezeu, el are voie să se reîntoarcă la El. Legea nu este prea minunată, prea îndepărtată de el. Ei nu trebuie s-o ia din cer, sau s-o caute dincolo de mare, ea este *foarte* aproape de ei, în gura lor și în inima lor. Desigur, pe fundamentul Legii ei au parte numai de judecată, dar pe fundamentul harului există speranță pentru ei prin intermediul credinței. Cu toată necredințioșia lor, cu toată încălcarea Legii, bunătatea lui Dumnezeu vrea să se îndrepte spre ei, de îndată ce inima lor se întoarce cu sinceritate spre El. Dar *cum poate* Dumnezeu să acționeze în felul acesta? Deoarece ochiul Său privește tot timpul la Hristos, a Cărui Persoană este ascunsă aici sub umbra Legii. În El, Cel Neprihănit, este speranță pentru Israel, chiar dacă, departe de țara sa, departe de Templu și de altar, culege roadele păcatelor sale.

Cuvântul, care la sfârșitul zilelor va fi așa de aproape de rămășița din Israel, era cuvântul credinței, așa cum spune apostolul în versetul 8, pe care el îl vestește; și referindu-se la comunicările lui Dumnezeu din zilele lui Moise și dând „literei“ adevăratul ei înțeles duhovnicesc (compară cu 2 Corinteni 3, 6), el scrie: »Pe când iată cum vorbește neprihănirea, pe care o dă credința: „Să nu zici în inima ta: „Cine se va sui în cer?“ (Să pogoare adică pe Hristos din cer). Sau: „Cine se va pogori în adânc?“ (Să scoale adică pe Hristos din morți).« (versetele 6 și 7). Ambele sunt imposibile pentru om. Și chiar dacă ar putea, n-ar satisface neprihănirea lui Dumnezeu și nici nu ar corespunde nevoilor omului. Nu, aici numai plinătatea harului poate să

ajute. *Tatăl* a trebuit să trimită Fiul pe pământ, și slava *Tatălui* a trebuit să-L învieze dintre morți. Ambele au avut loc, Dumnezeu să fie lăudat!, și vestea despre ele ne este adusă prin Evanghelie. Căci ce spune mai departe neprihănirea pe care o dă credința? »Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta.« Și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Hristos ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.« (versetele 8-9). »*Mântuit*« - nu numai să ai parte de iertare, nu, ci mântuit pentru totdeauna și veșnic. (compară cu capitolul 5, 10).

Nu este nevoie de eforturi mari sau de măsuri deosebite, de călătorii obositoare, sau alte lucruri asemănătoare, ca să găsești pe Hristos. Cuvântul despre cruce este vestit gratis tuturor, ne este adus în casă, ca să zicem așa, și se pune întrebarea, vrem noi să-l primim cu credință, sau nu. Ceva de laudă pentru om nu vine din aceasta. Nu este nevoie de înțelepciune sau cunoștințe mari, de aptitudini sau caracteristici deosebite, ca să mărturisești pe Isus ca Domn și să crezi în inimă, că Dumnezeu L-a înviat din morți. Aceasta poate s-o facă și cel mai simplu și cel mai slab om, da, lui îi va fi chiar mai simplu decât unui om dotat și cu caracter puternic. Dar ca să fi mântuit, pentru toți este valabil un singur drum, pe care dragostea lui Dumnezeu l-a pregătit. »Eu sunt **calea**«, spune Isus; nu o cale din multe altele, ci una singură! Ferice de cel ce a mers pe această cale!

Să observăm cele două condiții numite aici: *mărturisirea* și *credința*! În versetul 9 este numită mai întâi mărturisirea, nu pentru că ea ar fi mai importantă, ci tocmai pentru că ea este prima care proslăvește pe Domnul Isus. O simplă mărturisire cu buzele fără credință în inimă este de la sine înțeles fără valoare pentru om, căci ea mărește mai mult responsabilitatea lui; de aceea apostolul adaugă imediat în versetul 10, inversând cele două lucruri: »căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.« Credința în inimă trebuie să fie înaintea mărturisirii cu gura. Omul trebuie trezit din somnul morții, Cuvântul lui Dumnezeu lucrător trebuie sub acțiunea Duhului Sfânt să-și facă lucrarea de convingere și de curățire în suflet, înainte ca sufletul să strige în adevăr către Dumnezeu. Dar după aceea privirea lui este îndreptată spre cruce; el aude și prin credință primește mesajul salvator, nu numai că Isus a mers la moarte pentru el, ci și că El a fost înviat din morți prin slava *Tatălui*. Și prin faptul că el crede »din inimă«, căpătând neprihănirea, învață să cunoască pe Hristos ca pe Acela care a fost în moarte, dar acum trăiește la dreapta lui Dumnezeu, pe El, »sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea.«

Acum el poate să-L mărturisească recunoscător și bucuros cu gura sa »spre mântuire«. În ce măsură »spre mântuire?« Nu este așa, că orice mărturisire a Numelui Lui, dacă se bazează pe credința din inimă, dă naștere și înmulțește bucuria launtrică, fericirea inimii? Credința se descoperă într-o astfel de mărturisire, prin aceasta își dovedește sinceritatea și ea însăși devine înviorată și întărită. Atâta timp cât un suflet se teme să mărturisească pe Hristos ca Domn al lui, atâta timp cât amână să se declare de partea Lui, el va rămâne fricos și descurajat. Unii credincioși au trebuit deja să facă experiența, că abia odată cu mărturisirea publică a Numelui lui Isus a pătruns în inima lor adevărata bucurie și siguranța mântuirii.

Pentru ca nimeni să nu se preocupe cu întrebarea, dacă el are *adevărata* credința, sau are credință *suficientă*, așa cum facem noi cu plăcere, cătând în noi înșine, în *sentimentele* noastre, în *dragostea* noastră, și așa mai departe, apostolul adaugă: »după cum zice *Scriptura*: „*Oricine crede în El, nu va fi dat de rușine.*“« De aceea oricine în lumina lui Dumnezeu și-a recunoscut stricăciunea lui naturală și și-a luat refugiul la Isus, poate să fie sigur de mântuirea lui. Ea se bazează nu pe ceva din el, sau de la el, ci exclusiv pe lucrarea lui Hristos și pe mărturia lui Dumnezeu, și cu adevărat, el se odihnește pe un fundament sigur.

Dar dacă aceasta este așa, dacă această binecuvântare minunată aparține oricui, care crede în Isus, atunci ea trebuie să fie pentru *toți* oamenii, fie ei iudei, sau păgâni. Și în realitate este așa:

»În adevăr, nu este *nici o deosebire* între iudeu și grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă.« (versetul 12). A lucrat apostolul nedrept, așa cum îl învinovăteau iudeii, când vestea lumii întregi vestea bună despre Isus? Nu, chiar și scrierile Vechiului Testament îndreptăteau lucrarea sa, așa cum am văzut, cu cât mai mult mărturia Domnului Isus Însuși! Este frumos să întâlnim aici aceleași cuvinte, care au fost folosite în capitolul 3, ca să dovedească stricăciunea tuturor oamenilor. »*Nu este nici o deosebire*«, am citit acolo, »*Căci toți au păcătuit*, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.« Aici se spune: » nu este *nici o deosebire* între iudeu și grec; *căci toți au același Domn, care este bogat* în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă.« Pe cât de serioasă și apăsătoare este cauza pentru »*nici o deosebire*« din primul caz, pe atât de minunată și înălțătoare este ea în cazul al doilea. Bogăția harului descoperită prin evanghelie se revarsă, inundând toate urmările păcatului, fără nici o deosebire spre toți cei care se îndreaptă spre Isus, Domnul bogat. O relatare din profetul Ioel, cu privire la zilele când tot Israelul va fi mântuit, încheie triumfător totul. »Fiindcă „oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.“« (versetul 13).

Ca vase fericite, care au parte de acest har bogat, locuitorii Ierusalimului împreună cu toți israeliții credincioși împrăștiați pe tot pământul vor duce pretutindeni vestea bună a păcii, și atunci se vor împlini cuvintele profetului Isaia: »Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!« (versetul 15). Dar din fericire râurile de binecuvântare nu vor curge numai abia atunci, Duhul Sfânt folosește locul din Isaia 52 deja pentru zilele noastre (prin faptul că lasă la o parte sfârșitul versetului: »Picioarele celui ce zice Sionului: „Dumnezeul tău împărătește!“«), pentru perioada intermediară, când Biserica, soția Mielului, este strânsă dintre popoarele de pe întreg pământul. Toți cei care aparțin acestei oștiri privilegiate trebuie aduși și prin vestirea Evangheliei ca să cheme pe Domnul. Căci »cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși?« (versetele 14-15).

Sub Lege, »zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră« (Coloseni 2, 14), nu era posibil ca astfel de mesageri ai păcii să meargă la popoarele pământului. Israel va fi un popor misionar abia atunci când el însuși va cunoaște harul aducător de mântuire al lui Dumnezeu în Acela, pe care el L-a pironit pe cruce. Dar când lumina harului a luminat odată în aceste inimi întunecate, mesagerii din Israel, „frații” Domnului (Matei 25, 40), vor fi așa de plini de râvnă în vestirea Evangheliei, cum niciodată nu s-a văzut. Ceea ce Biserica creștină nu a putut să facă în miile de ani ai existenței ei, se va face în relativ scurt timp de acești „neînsemnați”: »Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în *toată lumea*, ca să slujească de mărturie *tuturor neamurilor*« (Matei 24, 14). Întreg pământul va fi așa de plin de cunoștința Domnului, că nu va rămâne nici un loc neatins și nebinecuvântat (compară cu Isaia 11, 9; Habacuc 2, 14).

Hotărârea harului lui Dumnezeu a prevăzut deci deja pentru zilele noastre vestirea vestei bune, și anume nu evanghelia „Împărăției”, ci evanghelia »harului lui Dumnezeu« și »a slavei lui Hristos« (Faptele Apostolilor 20, 24; 2 Corinteni 4, 4). Și așa cum va fi la sfârșitul zilelor, tot așa și acum adevărații vestitori ai evangheliei sunt trimiși de Domnul Însuși. »Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși?«, întreabă apostolul. Chiar dacă cu cele mai bune intenții și cele mai bune dorințe pretutindeni se înființează societăți misionare cu caracter național și internațional, în definitiv este un amestec al omului în drepturile nelimitate ale Domnului, care Singurul este în stare să dea evangheliști, păstori și învățători, și care a promis că va da (Efeseni 4, 11-14). Pe El, Domnul secerișului, *să-L rugăm* să trimită lucrători la secerișul Lui; dar noi să nu începem să pregătim pe aceștia pentru lucrarea lor, să-i echipăm și în cele din urmă să-i împuternicim. Cuvântul și voia Domnului sunt suficient de clare în privința aceasta, ca și în orice altă privință; de ce avem noi nevoie este smerenia și o inimă supusă. Că *oamenii* trebuie să fie

mesagerii evangheliei, este evident, dar nu este treaba noastră să-i alegem, și nu stă nicidecum în puterea noastră să le dăm aptitudinile necesare în această lucrare.

Dacă Dumnezeu în harul Său lasă să se vestească vesta Sa bună, atunci oricine o aude este răspunzător s-o primească și să *asculte* de evanghelie. Dar are loc așa ceva? A făcut înainte de toate, Israel așa? Vai, nu! Isaia strigă acuzând: »”Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?” Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu.« (versetele 16-17). Și această propovăduire a fost făcută lui Israel. Iudeii au auzit Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu l-au primit; deci ei nu aveau scuze.

»Dar eu întreb: „n-au auzit ei?” Ba, da; căci, „glasul lor a răsunat prin tot pământul, și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii”« (versetul 18). Pentru dovedirea afirmațiilor sale apostolul preia iarăși din scrierile iudeilor, cu care ei erau așa de mândri. Psalmul 19, în care se găsesc cuvintele amintite, vorbește despre două mărturii ale lui Dumnezeu, despre creația Sa și despre Cuvântul Său; una exterioară și generală, cealaltă interioară și destinată celor care posedau Cuvântul, poruncile Domnului. Israel nu a primit cele două mărturii. Și cu toate acestea nu acesta este punctul principal, pe care apostolul Pavel îl scoate aici în evidență. Păgânii nu au posedat Cuvântul lui Dumnezeu, dar mărturia lui Dumnezeu în creație este destinată și pentru ei. Cerul, care vestește slava lui Dumnezeu, nu se boltea numai deasupra Canaanului; soarele, luna și stelele împreună cu toate celelalte minuni ale creației nu au fost destinate numai pentru *un popor*. Mărturia creației era generală, era valabilă pentru iudei și era valabilă pentru păgâni. (compară capitolul 1, 20; Faptele Apostolilor 14, 17). Chiar dacă Israel va disprețui popoarele păgâne, Dumnezeu a dovedit din vremuri străvechi, că în îndurarea Sa S-a gândit și la ele și voia ca El să fie recunoscut de ele.

»Dar întreb iarăși: „N-a știut Israel lucrul acesta?”« Cu adevărat, ar fi putut să recunoască, nu trebuia să fie nici un secret pentru ei. Căci Dumnezeu, așa cum spune apostolul mai departe, le-a vorbit mult mai clar decât prin Psalmul 19. »Căci Moise, cel dintâi zice: „Vă voi întărâta la pizmă prin ceea ce nu este neam, vă voi ațâța mânia printr-un neam fără pricepere”« (versetul 19). Deci mult stimatul lor *dătător al Legii* a vorbit deja de intențiile lui Dumnezeu, ca prin căile Sale de har cu cei ce „nu sunt un popor” și „un neam fără pricepere” – aluzie foarte clară cu privire la păgâni – să stârnească gelozia poporului Său Israel. Dar mai mult. Isaia, cel mai mare *profet* al lor, a îndrăznit să spună, că Dumnezeu vroia să Se lase găsit de cei care *nu-L căutau*, și vroia să se descopere celor care *nu întrebau* de El, în timp ce despre Israel a spus: »Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă« (versetele 20-21). În felul acesta a fost adusă dovada din Lege, din psalmi și din profeți, cele trei mari părți ale Vechiului Testament, că Israel se va împietri și că Dumnezeu a hotărât din vremuri străvechi să fie îndurător față de păgâni. Dovada era de netăgăduit. Nici un iudeu sincer nu putea să se sustragă puterii dovezii.

Ce a rezultat din aceasta? S-a îndepărtat Dumnezeu definitiv de poporul Său? Răspunsul detaliat la această întrebare ni-l dă capitolul 11.